

DOSPELOSŤ

Slnko ovláda - podľa starých podaní, ktoré spísal Claudios Ptolemaios - stred života, tri sedemročia medzi 21. a 42. rokom života, čiže dospelosť. „Za najvýznamnejšie psychické znaky dospelosti sa dajú považovať samostatnosť, relatívna sloboda vlastného rozhodovania a správania, spojená so zodpovednosťou vo vzťahu k druhým ľuďom, so zodpovednosťou za svoje rozhodnutia a činy“.⁴⁴⁸

V mladosti je človek závislý od rodičov a od rôznych autorít a v starobe sa opäť stáva závislý a odkázaný na druhých. Len v strede života je slobodný vyberať si svoje roly a partnerov, jeho životné vzťahy sú výsledkom jeho vlastnej voľby. Kým dospievajúci definuje svoju identitu ešte prostredníctvom príslušnosti k rôznym skupinám, „v dospelosti dochádza k uvoľneniu väzieb na skupinu a nárastu individuálnej zodpovednosti“.⁴⁴⁸ Sloboda, ktorá je vo venušanskom období chápaná iba ako voľnosť, sa v slnečnom období musí premeniť na slobodu spojenú so zodpovednosťou.

Ako 21-ročný vstupuje človek do slnečného obdobia svojho života, kedy môže voľiť a byť volený, podobne ako ľudstvo vstupuje v michaeliskom veku do demokratických období v histórii. **Dospelosť je najľahodnejšie a najzodpovednejšie obdobie života; podobne ako michaeliské obdobia v dejinách.** Človek má najviac možností, ale môže aj najviac pokaziť.

Až v strede života je vlastne človek plne vtelený na Zemi. Jeho individualita precitne na fyzickej úrovni. Neviditeľné ruky, ktoré ho doteraz viedli, sa vzdávajú a prenechávajú ho sebe samému. Mladý dospelý zisťuje, že žriedlo citových a motivačných síl, ktoré v mladosti vyvierali v jeho vnútri akoby samé od seba, teraz vyschlo. Anjeli už nevlievajú do jeho duše tie prekrásne obrazy a city, ktorými bol doteraz takrečeno »nesený« životom.

Tridsiatnik musí odrazu podnety a motiváciu k ďalšiemu životu nájsť sám v sebe. Áno, v Kristových rokoch, medzi 30 a 33, musí človek prejsť Golgotou; oným zážitkom, kedy na jeho duševnej oblohe zhasnú všetky hviezdy a on zostane vnútorne opustený, sám. Teraz musí sám chcieť a sám vedieť, kým chce byť. A od jeho vôle závisí jeho budúcnosť. Už mu nie sú vnukané žiadne myšlienky z podvedomia. Jeho myslenie sa teraz musí postaviť na vlastné nohy.

Tento zážitok slobody je strašný. Kto dovtedy nevyvinul aspoň zárodky vyššej duchovnosti, prežíva tento okamih ako obrovskú vnútornú prázdnotu. Keby sa ale anjeli neboli rozostúpili, nevytvoril by sa nikdy slobodný priestor pre jeho vlastné ja. Jeho ja by bolo trvale postrkované, poťahované a tísnuť z podvedomia sa vynárajúcimi impulzmi.

V sérii malieb od Thomasa Colea »Cesta života« sú tieto premeny vo vzťahu medzi anjelskými hierarchiami a človekom v priebehu života prekrásne stvárnené umelecky: Cesta životom je zobrazená ako tok rieky. Na prvom obraze sedí batofa na loďke (fyzické telo) spolu s anjelom, ktorý drží kormidlo. Na druhom obraze mladík prevzal kormidlo do vlastných rúk. Vyráža na cestu so zrakom upretým na vysoký ideál - hrad Grálu - ktorý sa črtá v oblakoch. Anjel stojaci na brehu ho vpredvádza a prepúšťa ukazujúc rukou cestu. Na treťom obraze sa ako dospelý blíži k nebezpečným peregám. Obloha je zatiahnutá a anjel je skrytý za oblakmi. Teraz sa musí človek osvedčiť sám, so svojimi vlastnými silami. Na poslednom obraze vpláva ako stavec do pokojných vôd. Jeho anjel ho opäť víta a ukazuje mu cestu domov.

Thomas Cole: Cesta života. Detstvo, 1842.

Thomas Cole: Cesta života. Mladosť, 1842.

Thomas Cole: Cesta života. Dospelosť, 1842.

Thomas Cole: Cesta života. Staroba, 1842.